

Arrest

nr. 79 168 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat A. TYTGAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 november 2011 heeft de gemachtigde beslist dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [P.R.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)
het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25.11.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. Brussel, 30.11.2011“.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt: “Schending van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950. Doordat door de uitvoering van de bestreden beslissing van de verwerende partij, de meer dan acht maanden zwangere verzoekster, die bij de bevoegde instanties een verzoekschrift krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, verplicht wordt om een lange vermoeiende reis in moeilijke omstandigheden naar haar land van herkomst te ondernemen en de gelegenheid wordt ontzegd te bevallen in menswaardige omstandigheden. Terwijl, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het recht waarborgt om humanitaire redenen in het land te verblijven en Terwijl artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950. Terwijl overeenkomstig artikel 8 alinea 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 het Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, meer bepaald "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”

2.1.2. Aangaande de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoekster in gebreke blijft uiteen te zetten om welke reden zij dit artikel geschonden acht. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermeide rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de besteden beslissing concreet zijn geschonden» zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St-nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St mr. 39,750» 18.6.1992, Art. Hv.St. 1992, z.p.). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending dewelke niet - naar behoren - wordt toegelicht, om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Ook de gezinsleden van verzoekster dienen overigens gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet kan worden ingezien hoe het gezinsleven van verzoekster zou kunnen worden geschonden.

2.1.3. Wat verder de aangehaalde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, wordt vastgesteld dat verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend bij schrijven van 16 december 2011 (met poststempel op 22 december 2011), zijnde aldus nadat de bestreden beslissing reeds was genomen en aan verzoekster ter kennis gebracht.

2.1.4. Aan de gemachtigde kan dan ook niet worden verweten bij het nemen van zijn beslissing op 30 november 2011, geen rekening te hebben gehouden met een aanvraag om machtiging tot verblijf die

pas bij schrijven van 16 december 2011 (en dus na de bestreden beslissing) werd ingediend. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). In verzoeksters middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.15. Overigens kan verzoekster niet gevolgd worden waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar een bevalling die nog moet gebeuren (*'verplicht wordt om een lange vermoeiende reis in moeilijke omstandigheden naar haar land van herkomst te ondernemen en de gelegenheid wordt ontzegd te bevallen in mensonwaardige omstandigheden'*), terwijl zij reeds op 17 december 2011 is bevallen. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 29 december 2011, nadat de vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten was gesteld gezien de bevalling van verzoekster op 17 december 2011, heeft beslist dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten (ook voor de beide kinderen van verzoekster) diende te worden verlengd tot 17 februari 2012.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt: *"Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Doordat Verzoekster die 2 weken geleden, op 17 december 2011 bevallen is, krachtens de betwiste beslissing, zou verplicht worden "binnen de zeven dagen" het grondgebied te verlaten naar haar land van herkomst terug te keren met haar tweejarige dochter en haar pasgeboren zoon, van wie vaststaat dat hij om te ademen afhankelijk is van de apparatuur van het ziekenhuis waar hij gehospitaliseerd is en niet kan reizen zonder sterfgevaar. Terwijl het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en de basisprincipes van een humane behandeling zich hiertegen verzetten."*

2.2.2. De Raad merkt op dat de omschrijving door verzoekster (het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur) als rechtsregel niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten. Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

2.2.3. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad nog laat gelden dat de bestreden beslissing reeds is genomen op 30 november 2011, terwijl verzoekster pas op 17 december 2011 is bevallen en de ademhalingsproblemen van het pasgeboren kind waar verzoekster het over heeft, zich vanzelfsprekend pas na de geboorte op 17 december 2011 hebben gemanifesteerd.

2.2.4. Aan de gemachtigde kan niet worden verweten bij het nemen van zijn beslissing geen rekening te hebben gehouden met een element dat hem niet ter kennis was gebracht en zelfs dateert van na de bestreden beslissing. Verzoeksters beschouwingen aangaande de hospitalisatie van haar kind worden pas voor het eerst in het kader van het annulatieberoep geuit, en zijn dan ook niet dienstig bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de op 30 november 2011 genomen beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. De beschouwingen van verzoekster kunnen geen afbreuk doen aan de terechte vaststellingen op 30 november 2011 van de gemachtigde dat verzoekster haar asielprocedure beëindigd was en zij illegaal op het grondgebied verbleef, zoals ook terecht gesteld in deze beslissing.

2.2.5. Terwijl, nadat de gemachtigde door een sociaal assistente van het OCMW bij e-mail van 28 december 2011 in kennis is gesteld van de bevalling met de hieraan gekoppelde vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, de gemachtigde heeft beslist dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden verlengd tot 17 februari 2012.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC